

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyně Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové v právní věci

žalobce: **Rentor racing team s.r.o.**, IČO: 07678703
se sídlem Salvátorská 931/8, Praha 1 – Staré Město
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Hampem, Ph.D.
se sídlem Bohumínská 1227/98, Ostrava

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2022, č. j. 37425/22/5100-41453-712735

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 24. 11. 2022 podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto usnesení (dále jen „napadené

rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 14. 2. 2022 č.j. 856493/22/2001-80542-111722, a to tak, že výrok o nevyhovění návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce nahradil výrokem, podle něhož se řízení zahájené návrhem na vyloučení majetku z daňové exekuce ze dne 8. 11. 2021, který byl u správce daně podán dne 9. 11. 2021 a zaevidován pod č.j. 8604982/21, zastavuje.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že správce daně vydal dne 8. 10. 2021 šest exekučních příkazů na prodej movitých věcí daňového subjektu NewOptions s.r.o., se sídlem Kaprova 42/14, Praha 1, DIČ: CZ09270752 (dále jen „NewOptions“ nebo „daňový dlužník“), jimiž nařídil daňovou exekuci prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatků blíže specifikovaných v jednotlivých exekučních příkazech. Na základě dožádání správce daně provedl dne 8. 10. 2021 Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava II (dále též jen „dožádaný správce daně“) soupis vozidel ve vlastnictví daňového dlužníka, a to motocyklu BMW C 400 X, RZ: 9T0747, automobilu Volkswagen Crafter, RZ: 3AD2194, automobilu Morelo Palace 90 M, RZ: 9T65101 a automobilu Mercedes Benz třídy V, RZ: 6AX7473 (dále jen „předmětná vozidla“). Předmětná vozidla byla dožádaným správcem daně sepsána do protokolu o soupisu movitých věcí č. j. 3682181/21/3202-80542-803471 (dále jen „protokol o soupisu věcí“), který podepsal také pan J. V., jediný jednatel žalobce.
3. Dne 9. 11. 2021 byl správci daně doručen návrh žalobce na vyloučení majetku – předmětných vozidel z daňové exekuce. O tomto návrhu rozhodl správce daně rozhodnutím ze dne 14. 2. 2022, č. j. 856493/22/2001-80542-111722 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) tak, že návrhu na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce nevyhověl a předmětná vozidla z daňové exekuce nevyloučil. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. V průběhu odvolacího řízení dospěl žalovaný na rozdíl od správce daně k závěru, že nebyly splněny podmínky pro meritorní rozhodnutí o žalobcově návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, neboť žalobce tento návrh podal opožděně. Žalovaný proto prostřednictvím písemnosti označené jako „Seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ ze dne 15. 8. 2022 seznámil žalobce s předmětnými skutečnostmi a současně ho vyzval k uplatnění jeho práva vyjádřit se k nim, což žalobce učinil. Dne 14. 9. 2022 bylo žalovaným zaevidováno jeho vyjádření k výsledkům odvolacího řízení, v němž se žalobce vyjádřil k právním závěrům uvedeným v seznámení, k počátku běhu subjektivní lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu a k tomu, že pokud měl žalovaný pochybnosti o vlastnictví předmětných vozidel, mohl postupovat dle § 99 odst. 1 daňového řádu. K tomu žalobce dodal, že podal žalobu na určení vlastnictví předmětných vozidel. Mj. ve vztahu k počátku běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce pak žalobce navrhl svědeckou výpověď pana M. V.
4. Žalovaný následně shrnul, že žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil tyto námitky:
 - a) Argumentace správce daně je opřena o nesrovnalosti, které neodůvodňují, že žalobce nebyl faktickým vlastníkem předmětných motorových vozidel. Vlastníkem předmětných vozidel je žalobce. Nelze souhlasit se závěrem správce daně, že smlouvy a doklady byly vytvořeny účelově s cílem navodit dojem o převodu vlastnického práva na žalobce.

b) Správce daně postupoval v rozporu s § 579 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, když k námitce absolutní neplatnosti kupní smlouvy bez dalšího přihlédl, ačkoliv mu byla jednoznačně prokázána vůle obou smluvních stran vtělená do kupní smlouvy, jakož i skutečnost, že smluvní strany se v souladu s obsahem kupní smlouvy chovaly, žalobce zaplatil celou kupní cenu a předmětná motorová vozidla měl ve své držbě. Správci daně nepřísluší posuzování platnosti smluv uzavřených dle soukromého práva.

c) Správce daně se nevypořádal se skutečností, že předmětná vozidla se nacházela v Opavě v areálu žalobce.

d) Úvaha správce daně stran neprovedení zápisu do registru vozidel je vadná až zavádějící.

e) Prvostupňové rozhodnutí trpí nedostatečným zjištěním skutkového stavu, zjevnými nezákonnostmi, nepřezkoumatelností a zjevnými vnitřními rozpory.

Ve vyjádření k výsledkům odvolacího řízení pak žalobce dále namítl, že:

f) Odvolací orgán může o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodnout meritorně také po uplynutí subjektivní lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu za podmínky, že neuběhla objektivní lhůta. Ve věci totiž nelze rozhodnout bez zkoumání možnosti vydání rozhodnutí *ex officio*.

g) Z protokolu o soupisu věcí nevyplývá, že by žalobce obdržel kopii tohoto protokolu, a dále že by měl možnost se seznámit detailním způsobem s celým obsahem protokolu takovým způsobem, aby měl dostatečnou oporu pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalobce neměl dostatečné povědomí o tom, kdo fakticky provádí daňovou exekuci a z jakého důvodu tak činí.

h) Žalobce nemohl zasahovat do protokolu o soupisu věcí, aby korigoval vyjádření správce daně, či podávat námitky proti obsahu protokolu a nebyl dostatečným způsobem poučen o možnosti podání řádného opravného prostředku. Žalobce je přesvědčen, že již v den provádění daňové exekuce podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce přímo správci daně, ale ten tuto skutečnost z nepochopitelného důvodu nezaznamenal v protokolu o soupisu věcí ani v samostatném protokolu o ústním jednání. K prokázání těchto skutečností žalobce navrhl svědeckou výpověď pana M. V. Žalobce má za to, že veškeré relevantní informace o provádění daňové exekuci se dozvěděl až dne 7. 3. 2022 v rámci nahlížení do spisu. Dle jeho názoru od tohoto data měla běžet subjektivní lhůta pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.

i) Pokud měl odvolací orgán pochybnosti o vlastnictví vozidel, mohl postupovat dle § 99 odst. 1 daňového řádu. Přestože odvolací orgán takto nepostupoval, podal žalobce dne 8. 4. 2022 žalobu na určení vlastnictví předmětných vozidel u Obvodního soudu pro Prahu 1, kde je řízení vedeno pod sp. zn. 75 C 68/2022. I v rámci tohoto řízení vystupuje daňový dlužník konzistentně tak, že vozidla nejsou v jeho vlastnictví.

5. Před vlastním vypořádáním odvolacích námitek žalovaný poznamenal, že daňový řád stanoví v § 179 odst. 4 lhůtu, ve které má osoba, která není příjemcem exekučního příkazu (v daném případě žalobce), možnost podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Při posuzování návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je nutné zkoumat nejdříve dodržení lhůty k podání návrhu, a teprve za podmínky, že návrh byl podán včas, zkoumat „věc samu“, tj. zda žalobce je či není vlastníkem majetku postiženého exekucí. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38, smyslem a účelem lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu je podpořit rychlost postupu exekuce a přimět toho, jenž by se domníval, že bez zákonného důvodu je exekučně postihován jeho majetek, aby co nejdříve svoji výhradu relevantním způsobem uplatnil. Zákonným

důsledkem otálení dotyčné osoby je ztráta její možnosti postup podle uvedeného ustanovení uplatnit.

6. Žalovaný konstatoval, že v návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce žalobce ke skutečnosti, kdy se dozvěděl o tom, že na jeho majetek byla nařízena daňová exekuce, nesdělil ničeho. Správce daně se s ohledem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí očividně touto otázkou a s tím související včasností podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nezabýval. Žalovaný po posouzení předloženého spisového materiálu, zejména obsahu protokolu o soupisu věcí včetně jeho příloh a nahlédnutí do obchodního rejstříku žalobce zjistil, že jediným jednatelem a současně jediným společníkem žalobce (od 6. 12. 2018) je Ing. J. V. Jmenovaný byl přítomen sepisu předmětných vozidel do protokolu o soupisu věcí dne 8. 10. 2021, což plyne ze str. 2 předmětného protokolu. Nelze také přehlédnout, že místem provedení soupisu movitých věcí byla adresa místa bydliště pana J. V. Svou přítomnost u soupisu věcí stvrdil pan J. V. podpisem na protokolu o soupisu věcí. Byl přítomen také samotnému odebrání předmětných vozidel, k němuž došlo tentýž den 8. 10. 2021, což plyne z bodu 15. protokolu o soupisu věcí, a z jeho příloh – protokolů k předmětným vozidlům, na nichž se nachází jeho podpis. Dle žalovaného se tak nejpozději dne 8. 10. 2021 do sféry žalobce (prostřednictvím jeho jediného jednatele a společníka) dostala dostatečně konkrétní informace o tom, že majetek, jenž žalobce považuje za svůj, se stal předmětem exekučního postihu. Poslední den lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu tak připadl na pondělí 25. 10. 2021 (patnáctý den lhůty připadl na sobotu 23. 10. 2021; posledním dnem lhůty v souladu s § 33 odst. 4 daňového řádu je nejbližší následující pracovní den, tj. pondělí). Návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce však žalobce podal až dne 9. 11. 2021, tj. po marném uplynutí lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu. Již v řízení před správcem daně tedy byl dán důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, neboť v řízení nebylo možné pokračovat z důvodů, které stanoví zákon. Zákonným důvodem je zde zmeškání zákonné lhůty. Proto žalovaný v rámci odvolacího řízení přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí.
7. K odvolacím námitkám vymezeným shora pod písmeny a) až e) žalovaný uvedl, že s ohledem na změnu právního názoru v rámci odvolacího řízení jsou tyto námitky irelevantní. Směřují totiž proti meritu věci, o němž správce daně rozhodl, ačkoliv žalobce nedodržel lhůtu pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, a nebyly tak splněny podmínky pro meritorní rozhodnutí o jeho návrhu.
8. K námitce vymezené shora pod písmenem f) žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že odvolací orgán může o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodnout meritorně také po uplynutí subjektivní lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38, zejména na jeho bod [16], z něhož plyne, že zákoným důsledkem otálení toho, jenž by se domníval, že bez zákonného důvodu je exekučně postihován jeho majetek, je ztráta jeho možnosti postup dle § 179 daňového řádu uplatnit a nutnost spoléhat se na to, že jeho práva budou ochráněna jinými způsoby. Z bodu 18 téhož rozsudku pak plyne, že pokud by návrh byl podán opožděně, prostor pro zkoumání, zda exekucí byl poškozen majetek povinného a nikoli navrhovatele, by již nebyl dán. Žalovaný k tomu doplnil, že pro navrhovatele, který podá návrh na vyloučení majetku z daňové

exekuce opožděně, však není ještě vše ztraceno. Správce daně je totiž povinen *ex officio* zkoumat, zda skutečně exekučně postihuje majetek povinného a nikoli majetek jiných osob. To ale pro nyní posuzovaný případ neznamená, že se žalovaný bude v tomto řízení meritorně zabývat odvolacími námitkami žalobce. Otázkou případných právních vztahů k předmětným vozidlům je povinen zabývat se správce daně, a to z úřední povinnosti. Dle žalovaného dává postoupený správní spis dostatečný podklad pro závěr, že správce daně takto po podání opožděného návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce postupoval a zjišťoval, zda skutečně nepostihuje majetek žalobce. Co se týče odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 178/2016-23, žalovaný má za to, že Nejvyšší správní soud zde nevyslovil, že v případě pozdě podaného návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání daňového subjektu meritorně i po uplynutí subjektivní lhůty. Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku primárně zabýval včasností podaného návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce a skutečností, zda byly navrhovateli známy skutečnosti relevantní pro podání návrhu. Ani ze žalobcem zmiňovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2019, č. j. 3 Af 39/2016-98 neplyne pašální závěr o meritorním rozhodování o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce po uplynutí subjektivní lhůty. Městský soud v Praze v tomto ohledu nevyslovil ničeho. Pokud se však zabýval meritem věci, bylo to odůvodněno tím, že odvolací orgán v odvolacím řízení sice konstatoval opožděnost návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, přesto případ meritorně posoudil. Dle žalovaného je nutno každý případ posoudit individuálně s přihlédnutím k okolnostem daného případu, a pokud ve věci sp. zn. 3 Af 39/2016 došlo také k meritornímu přezkumu, neznamená to, že musí být automaticky meritorně přezkoumávány všechny, tj. i opožděné návrhy na vyloučení majetku z daňové exekuce. V nyní posuzovaném případě správce daně plně dostal závěrům plynoucím judikatury Nejvyššího správního soudu (*ex officio* zkoumal, zda předmětná vozidla vlastní žalobce) a jelikož odvolací orgán shledal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce opožděným, není dán v odvolacím řízení prostor pro meritorní posouzení věci. K žalobcově citaci z odborné literatury pak žalovaný podotkl, že si je vědom tam uvedeného názoru, že „zavedení patnáctidenních lhůt v odst. 3 a 4 pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce postrádá jakýkoliv smysl“. Z novější judikatury Nejvyššího správního soudu nicméně jasně plyne, že smyslem a účelem lhůty dle § 179 odst. 4 daňového řádu je „podpořit rychlost postupu exekuce a přimět toho, jenž by se domníval, že bez zákonného důvodu je exekučně postihován jeho majetek, aby co nejdříve svoji výhradu relevantním způsobem uplatnil“ (srov. bod [16] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38), resp. „motivovat osoby, které mají za to, že jejich věci byly sepsány, aby postupovaly aktivně a nebrzdily účelově průběh daňové exekuce“ (srov. bod [19] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 178/2016-23). Z uvedeného plyne, že zavedení lhůt pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce není nesmyslné, ale míří k posílení ochrany zájmu věřitele na co nejrychlejším uspokojení exekučně vymáhané pohledávky.

9. Co se týče odvolací námitky vymezené shora pod písmenem g), žalovaný nesouhlasil s tvrzením žalobce, že z protokolu o soupisu věcí nevyplývá, že by žalobce měl možnost se detailním způsobem seznámit s celým obsahem protokolu takovým způsobem, aby měl dostatečnou oporu pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalovaný v této souvislosti zmínil, že jediný jednatel žalobce protokol o soupisu věcí podepsal, podepsal taktéž každou stranu tohoto protokolu, a to včetně strany první, na níž je vlevo

nahoře označen dožádaný správce daně a hned v první větě textu protokolu je uveden správce daně, který vydal příslušný exekuční příkaz, a který tudíž vede daňovou exekuci. Pod bodem 11. protokolu o soupisu věcí není uvedena žádná výhrada jednatele žalobce proti obsahu protokolu o soupisu věcí. Součástí protokolu o soupisu věcí je příloha obsahující soupis věcí s uvedením pořadového čísla věci, jejího stručného popisu a předpokládaného výtěžku z prodeje. Rovněž tuto přílohu jednatel žalobce, který byl přítomen také odebrání předmětných vozidel, podepsal. Pro určení okamžiku rozhodného pro počátek běhu patnáctidenní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu je podstatné, že navrhovatel v době podání návrhu musí disponovat vědomostmi takové kvality, které mu umožní zahájit řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. Musí mu být tedy známo, že jeho majetek byl zahrnut do daňové exekuce a musí být schopen tento majetek jednoznačně identifikovat. Vzhledem k tomu, že návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce je třeba podat u toho správce daně, který daňovou exekuci vede, má být navrhovatel obeznámen také s tím, který konkrétní správce daně ohledně jeho majetku daňovou exekuci vede, nebo by měl alespoň disponovat informacemi, z nichž je schopen s určitostí dovodit, který správce daně je k vedení daňové exekuce příslušný. Z protokolu o soupisu věcí a z jeho přílohy je zřejmé, že žalobci bylo známo, že předmětná vozidla byla zahrnuta do daňové exekuce. Dle žalovaného byl žalobce prostřednictvím svého jednatele obeznámen také s tím, který konkrétní správce daně daňovou exekuci vede, což je zřejmé z první strany protokolu o soupisu věcí, kdy seznámení se s touto částí protokolu jednatel žalobce také stvrdil svým podpisem. Žalobce tak disponoval určitými, jasnými a věrohodnými informacemi pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalovaný dodal, že soupis věcí byl dle protokolu o soupisu věcí zahájen v 17:00 hod. a ukončen v 21:45 hod., přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by za tak dlouhou dobu nebyl jednatel žalobce schopen řádně se seznámit s obsahem protokolu, navíc za situace, kdy vůči obsahu protokolu neučinil žádné výhrady, a kdy byl poučen o postupu při vyloučení věcí z daňové exekuce (bod 10. protokolu o soupisu věcí), což opět stvrdil svým podpisem. K argumentaci žalobce, že neměl dostatečné povědomí o tom, kdo fakticky provádí daňovou exekuci, a proto z hlediska opatrnosti podal dva návrhy na vyloučení majetku z daňové exekuce - jeden správci daně a jeden dožádanému správci daně, žalovaný uvedl, že podání dvou návrhů na vyloučení majetku z daňové exekuce totožného obsahu a ve stejný den u správce daně a dožádaného správce daně lze jednoduše odůvodnit procesní opatrností žalobce s ohledem na to, že konkrétní úkon (soupis movitých věcí) byl proveden na základě dožádání, nikoliv tím, že žalobce neměl dostatečné informace o tom, kdo provádí daňovou exekuci.

10. K odvolací námitce vymezené shora pod písmenem h) žalovaný uvedl, že z obsahu protokolu o soupisu věcí neplynou žádné náznaky, že by žalobce nemohl zasahovat do protokolu o soupisu věcí, aby korigoval vyjádření správce daně, či že nemohl podávat námitky proti obsahu protokolu. Pod bodem 11. protokolu o soupisu věcí není uvedena žádná výhrada jednatele žalobce směřující proti obsahu protokolu o soupisu věcí, na druhé straně je zde uvedena výhrada jednatele daňového dlužníka. Žalovaný tak má za to, že návrhy osob, které se soupisu věcí zúčastnily, příp. jejich výhrady směřující proti obsahu protokolu o soupisu věcí, byly-li skutečně u soupisu věcí uplatněny, dožádaný správce daně v protokolu o soupisu věcí zachytil. Ani pod bodem 18. protokolu o soupisu věcí není uveden žádný záznam o opravě či změně protokolu o soupisu věcí. Jednatel žalobce protokol o soupisu věcí podepsal na každé jedné straně, vč. jeho přílohy, opakovaně tudíž

dal najevo jeho souhlas s obsahem předmětného protokolu a svým podpisem stvrdil, že tak učinil na základě své svobodné vůle. Z bodu 10 protokolu o soupisu věcí je též zřejmé, že dožádaný správce daně jednatele žalobce poučil o postupu při vyloučení věcí z daňové exekuce včetně toho, u koho a v jaké lhůtě je třeba návrh podat. Jednatel žalobce skutečnost, že byl poučen, stvrdil svým podpisem přímo u bodu 10. protokolu o soupisu věcí.

11. Žalovaný odmítl také argumentaci žalobce, že „fakticky již v den provádění daňové exekuce podal návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce přímo správci daně, ale ten tuto skutečnost z nepochopitelného důvodu nezaznamenal ani v protokolu o soupisu věcí ani v samostatném protokolu o ústním jednání“. Předně zdůraznil, že dožádaný správce daně byl oprávněn provést pouze dožádaný úkon, nikoliv vést ústní jednání s třetími osobami (žalobcem) a toto jednání zachycovat v protokolu o ústním jednání. Co se týče obsahu protokolu o soupisu věcí, žalovaný zopakoval, že protokol věrohodně zachycuje průběh soupisu, kdy jednatel žalobce opakovaně svým podpisem vyjádřil svůj souhlas s jeho obsahem, nečinil žádné výhrady, námitky, ani neodepřel protokol z jakýchkoliv důvodů podepsat. Protokol o soupisu věcí neobsahuje žádnou zmínku, že by jednatel žalobce podal v průběhu soupisu předmětných vozidel návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.
12. Žalovaný následně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, proč nepřistoupil k provedení svědecké výpovědi žalobcem navrženého svědka. Konstatoval, že jedinou relevancí pro nyní posuzovaný případ by mohlo mít prokázání včasného podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Svědecká výpověď M. V. není způsobilá prokázat podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce u příslušného správce daně, tj. u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, neboť tento svědek měl být přítomen provádění soupisu věcí, který prováděl dožádaný správce daně a nikoliv správce daně, u kterého je nutné návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce podat. Svědecká výpověď není způsobilá nahradit řádné (tj. obsahující veškeré náležitosti včetně podpisu) a včasné podání zákonem předvídaného podání u zákonem určeného správce daně.
13. K odvolací námitce vymezené shora pod písmenem i) žalovaný předně poukázal na § 99 odst. 1 daňového řádu, dle něhož vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán; ostatní otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu veřejné moci, může správce daně posoudit sám. Ze správního spisu dle žalovaného nevyplývá, že by do dnešního dne bylo civilním soudem pravomocně rozhodnuto o vlastnictví k předmětným vozidlům. Ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 75 C 68/2022 bylo soudní jednání nařízeno až na 14. 12. 2022, v současné době tudíž neexistuje žádné pravomocné rozhodnutí soudu, kterým by byl správce daně či odvolací orgán vázán. Správci daně tak nic nebránilo, aby v exekučním řízení ve věci daňového dlužníka a také z úřední povinnosti (s ohledem na opožděný návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce) prověřil, zda majetek, který byl exekučně postižen, patří daňovému dlužníkovi nebo žalobci. Správce daně *ex officio* zkoumal, zda neexistují důvody pro vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce, přičemž tyto neshledal. Žalovaný neshledal důvod pro meritorní posouzení otázky vlastnictví předmětných vozidel, tj. logicky ani pro postup dle § 99 odst. 1 daňového řádu.

14. V žalobě žalobce uplatnil čtyři žalobní body. V prvním z nich namítl, že žalovaný se neúplně a nesprávně vypořádal s jím uplatněnými odvolacími důvody. Pochybení žalovaného spatřuje žalobce především v tom, že se věcně vůbec nezabýval odvolacími námitkami vymezenými shora pod písm. a) až e) a označil je za irelevantní. Povinností žalovaného bylo meritorně přezkoumat všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Žalovaný nebyl oprávněn určovat rozsah přezkumu prvostupňového rozhodnutí a selektivně určité námitky z věcného přezkumu vyloučit, přestože se jednalo o námitky proti věcným důvodům, na nichž stavěl své rozhodnutí správce daně prvního stupně. Tímto postupem žalovaný prakticky odňal žalobci věcnou přezkumnou instanci, což odporuje zásadě dvojinstančnosti správního rozhodování.
15. Žalobce nadále tvrdí, že zde jsou důvody, pro které musí být předmětná vozidla z daňové exekuce vedené proti NewOptions vyloučena. V řízení totiž bylo řádně doloženo, že NewOptions není jejich vlastníkem. Pokud jde o otázku vlastnického práva k předmětným vozidlům, žalobce argumentoval skutečnostmi, které se týkají: 1. absolutní neplatnosti smlouvy, 2. způsobu realizace plateb, 3. uzavření pojistné smlouvy, 4. data převzetí a převozu vozidel, 5. vyjádření a chování NewOptions, 6. toho, že z jednání žalobce není údajně vyvoditelné, že by došlo k převodu vlastnických práv. Touto argumentací žalobce vystavěnou na důvodnosti jeho návrhu na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce se měl žalovaný v rámci odvolacího řízení zabývat.
16. V další části žaloby, jež se upíná k prvnímu žalobnímu bodu, žalobce podrobně rozvinul důvody, z nichž dovozuje, že mu jednoznačně svědčí vlastnické právo k předmětným vozidlům (i podle správce daně bylo důvodem koupě vozidel žalobcem v aukci dostat je do sféry žalobcova vlivu; k tomuto cíli směřovala vůle žalobce i NewOptions; daňová exekuce byla prováděna v místě podnikání žalobce; zástupce žalobce měl od vozidel klíče i jejich technické průkazy a byl jejich skutečným uživatelem – držitelem; žalobce skutečně užíval předmětná vozidla k podnikatelským účelům; není pravdou, že smlouvy (o zápůjčkách a kupní) a pokladní doklady byly vytvořeny účelově s cílem navodit dojem o převodu vlastnického práva na žalobce; na základě kupní smlouvy ze dne 25. 9. 2021 uzavřené mezi žalobcem a NewOptions došlo k řádnému převodu vlastnického práva k předmětným vozidlům na žalobce; obě smluvní strany se chovaly v souladu s obsahem kupní smlouvy, žalobce zaplatil celou kupní cenu a předmětná vozidla měl ve své držbě). Dle přesvědčení žalobce správce daně v prvostupňovém rozhodnutí při posouzení těchto věcných důvodů pochybil a žalovaný pouze urputně hledá zástupné důvody, aby mohl daňovou exekuci i nadále vést, aniž by reflektoval žalobcovo objektivně existující vlastnictví předmětných vozidel.
17. V rámci druhého žalobního bodu žalobce namítl, že žalovaný mohl a měl rozhodnout meritorně o jeho návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce po uplynutí subjektivní lhůty za podmínky, že neuběhla lhůta objektivní. Žalobce má za to, že oporu pro tento jeho názor skýtá odborná literatura i judikatura správních soudů. Postup správce daně, jenž posuzoval návrh na vyloučení majetku po stránce věcné, odpovídá závěrům plynoucím z komentáře k § 179 daňového řádu, podle nichž zavedení patnáctidenních lhůt pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce postrádá jakýkoliv smysl. Z tohoto právního názoru vychází i rozhodovací praxe soudů, např. rozsudek Městského soudu v Praze ze

dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Af 39/2016-98, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016 č. j. 2 Afs 178/2016-23 a ze dne 21. 8. 2019 č. j. 2 Afs 26/2018-38. Žalovaný tyto závěry ignoruje, resp. se s nimi nijak nevypořádává mimo obecné tvrzení, že jejich užití v argumentaci žalobce je nesprávné. V rozsudku ze dne 21. 8. 2019 č. j. 2 Afs 26/2018-38, jehož se žalovaný dovolává, Nejvyšší správní soud nehodnotil případ, který by byl svým skutkovým základem obdobný případu žalobce, a již jen z tohoto důvodu nemohou být bez dalšího jeho závěry na tuto věc vztaženy. Žalovaný si pro své potřeby účelově vyložil závěry plynoucí z tohoto rozhodnutí tak, aby jimi mohl podpořit napadené rozhodnutí. Totéž platí ohledně jeho závěrů vztahujících se k argumentaci užitě v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Af 39/2016-98.

18. Ve třetím žalobním bodu žalobce vytkl žalovanému, že se hodnověrně nevypořádal s jeho odvolací námitkou, v níž poukazoval na nemožnost zjištění dostatečných informací o daňové exekuci. Žalobce v této souvislosti citoval z odůvodnění rozsudku ze dne 31. 10. 2016 č. j. 2 Afs 178/2016-23, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že navrhovatel v době podání návrhu musí disponovat vědomostmi takové kvality, které mu umožní zahájit řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalovaný sice zaujal stanovisko, že rozhodující osobou je Ing. J. V. (jednatel a společník žalobce v rozhodné době), nicméně zcela opomněl tvrzení zástupce NewOptions M. V., který na str. 4 v bodě 11 protokolu výslovně uvedl: „*M. V., jednatel daňového dlužníka tvrdí, že předmětné movité věci nejsou ve vlastnictví předmětného DS. Tuto skutečnost je schopen doložit kupními smlouvami.*“ Tedy i NewOptions sám argumentoval, že vlastníkem vozidel není.
19. Průkazem nemožnosti zjištění dostatečných informací o daňové exekuci je i samotný návrh žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce podaný dne 8. 11. 2021 Finančnímu úřadu pro hlavní město Praha, územnímu pracovišti pro Prahu 1 a téhož dne Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj, územnímu pracovišti Ostrava II. Z uvedeného vyplývá, že žalobce neměl dostatečné povědomí o tom, kdo fakticky provádí daňovou exekuci a z jakého důvodu tak činí.
20. Žalovaný se nezabýval tvrzením žalobce o tom, že neměl ani dostatečné informace o tom, zda je v pořádku (po právu), že je prováděna daňová exekuce. O této skutečnosti informovaly zúčastněné osoby, tzn. M. V. a J. V., přímo úřední osoby provádějící daňovou exekuci. V rámci provádění daňové exekuce tento stav přímo ověřovala úřední osoba telefonicky s další, pravděpodobně úřední osobou. Důvody, proč není tato skutečnost dostatečným způsobem popsána v protokolu o soupisu věcí, nejsou žalobci známy. Žalobce nemohl zasahovat do protokolu o soupisu věcí, aby korigoval vyjádření správce daně, nemohl podávat námitky proti obsahu tohoto protokolu, případně namítat jeho neúplnost. Jako důkaz o tvrzených skutečnostech žalobce navrhl výslech svědka M. V., který byl účasten konání daňové exekuce a má detailní vědomosti o jejím provedení. Tato skutečnost je dle názoru žalobce podstatná pro posouzení počátku běhu subjektivní lhůty pro podání návrhu na vyloučení movitých věcí z daňové exekuce. Důvody, pro které žalovaný výslech tohoto svědka neprovedl, jsou podle žalobce zástupné. Je totiž zjevné, že svědek mohl popsat průběh soupisu věcí, zejména pak postup správce daně, což má zásadní vliv na běh subjektivní lhůty.

21. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce vytkl žalovanému nesplnění povinnosti rozhodnout *ex officio*. Informace o možnosti postupu *ex officio* vyplývají přímo z vyjádření M. V., jakož i z celého průběhu provádění daňové exekuce, kdy žalobce od samého počátku namítal, že je vlastníkem daňově exekovaných movitých věcí. Správce daně a též žalovaný měli zjišťovat veškeré skutečnosti, aby rozhodli z moci úřední bez invazivního zásahu do majetkových práv žalobce. Žalobce se v tomto názoru opírá opět o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 178/2016 - 23, podle něhož „(v)zhledem k tomu, že účelem § 179 daňového řádu je chránit vlastnické právo třetích osob, jejichž majetek byl neoprávněně postižen daňovou exekucí, jakož i s ohledem na to, že o vyloučení majetku z daňové exekuce může, resp. musí správce daně rozhodnout i z úřední povinnosti, jsou-li mu známy okolnosti svědčící o tom, že určitý majetek byl do exekuce zahrnut neprávem, není důvod interpretovat počátek běhu subjektivní lhůty restriktivním způsobem.“ Tímto rozhodnutím se žalovaný zjevně neřídil, neboť z úřední povinnosti důvody pro vyloučení (předmětných vozidel z exekuce) neposoudil, třebaže z nich vyplývá, že daňová exekuce postihuje tato vozidla protiprávně.
22. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že s právními názory žalobce uvedenými v žalobě nesouhlasí. V napadeném rozhodnutí zdůvodnil, proč se v případě odvolacích námitek vymezených shora pod písmeny a) – e) jedná o námitky irelevantní. Žalovaný setrvává na názoru, že v případě nedodržení lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce dle § 179 odst. 4 daňového řádu nebyly splněny podmínky pro meritorní rozhodnutí o návrhu žalobce. Má za to, že tento jeho názor podporuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, zejména rozsudek ze dne 21. 08. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38. V souladu s ním se žalovaný nejprve zabýval otázkou, zda správce daně správně posoudil včasnost žalobcova návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Jelikož tomu tak nebylo, přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí a řízení zahájené návrhem na vyloučení majetku z daňové exekuce zastavil. Žalovaný zároveň zdůraznil, že soudní přezkum napadeného rozhodnutí, které je procesního charakteru, musí být omezen na ověření splnění podmínek pro vydání takového rozhodnutí, tj. na to, zda v projednávaném případě byly dány důvody pro zastavení řízení s ohledem na posouzení otázky včasnosti žalobcova návrhu. Zdůraznil rovněž, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalovaný v době vydání napadeného rozhodnutí posuzoval včasnost návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, správce daně *ex officio* zkoumal, zda neexistují důvody pro vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce, přičemž tyto neshledal, a v té době nebylo civilním soudem pravomocně rozhodnuto o vlastnictví k předmětným vozidlům.
23. Pokud jde o námitky uplatněné ve druhém žalobním bodu, žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se obdobnou odvolací námitkou zabýval, přičemž poukázal na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že zákonným důsledkem otálení toho, kdo by se domníval, že bez zákonného důvodu je exekučně postihován jeho majetek, je ztráta jeho možnosti postup dle § 179 daňového řádu uplatnit a nutnost spoléhat se na to, že jeho práva budou ochráněna jinými způsoby. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38 jsou aplikovatelné na případ žalobce, neboť Nejvyšší správní soud řešil obdobnou otázku jako žalovaný v nyní posuzované věci. Žalobce neuvádí žádnou relevantní argumentaci, proč by právní závěry

tohoto rozsudku na jeho případ nedopadaly. Navíc je žalobní argumentace značně matoucí, neboť žalobce na jedné straně brojí proti aplikaci závěrů konkrétního rozsudku Nejvyššího správního soudu, na druhé straně žalovanému nesprávně vyčítá, že tyto závěry ignoruje. Ze žalobcem odkazovaných rozsudků neplyne pašální závěr o meritorním rozhodování o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce po uplynutí subjektivní lhůty. Z novější judikatury Nejvyššího správního soudu naopak plyne, že zavedení lhůt pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce není nesmyslné, ale míří k posílení ochrany zájmu věřitele na co nejrychlejším uspokojení exekučně vymáhané pohledávky.

24. Žalovaný setrval na tom, že v době vydání napadeného rozhodnutí poskytoval správní spis dostatečný podklad pro závěr, že správce daně po podání opožděného návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce zjišťoval, zda exekuce skutečně nepostihuje majetek žalobce. Posoudil žalobcem doložené důkazní prostředky a vyžádal si poskytnutí informací týkajících se pojištění předmětných vozidel, kdy z odpovědi České podnikatelské pojišťovny ze dne 24. 1. 2022 vyplývá, že eviduje platné pojistné smlouvy na dobu neurčitou, kdy jako pojistník, provozovatel a vlastník předmětných vozidel je vedena společnost NewOptions a nikoliv žalobce. Součástí spisu je také podání společnosti NewOptions ze dne 3. 12. 2021, z něhož plyne, že žalobce společnosti NewOptions nehradil část kupní ceny za každé jedno vozidlo, a že společnost NewOptions považuje příslušné kupní smlouvy za absolutně neplatné. Správce daně rovněž nahlédl do žalobcova priznání k dani silniční za rok 2021, z něhož je zřejmé, že se netýká předmětných vozidel.
25. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se hodnověrně nevypořádal s jeho námitkou o nemožnosti zjištění dostatečných informací o daňové exekuci. V napadeném rozhodnutí se detailně zabýval skutečností, zda žalobce v době podání návrhu disponoval vědomostmi takové kvality, které mu umožňovaly zahájit řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce. Žalovaný se zabýval také tvrzením žalobce, že neměl dostatečné informace ohledně toho, zda je daňová exekuce prováděna po právu. V bodě 30 napadeného rozhodnutí k tomu uvedl, že pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce není potřeba, aby měl žalobce „dostatečné informace o tom, zda je v pořádku, že je prováděna daňová exekuce v souladu se zákonem.“
26. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2016, č. j. 2 Afs 178/2016-23 by navrhovatel měl alespoň disponovat informacemi, z nichž je schopen s určitostí dovodit, který správce daně je k vedení daňové exekuce příslušný. V projednávaném případě takovými informacemi žalobce disponoval, neboť její jediný jednatel byl přítomen soupisu předmětných vozidel a také se seznámil s protokolem o soupisu věcí, který tuto informaci obsahuje. Žalovaný setrval na svém závěru, že podání dvou návrhů na vyloučení majetku z daňové exekuce totožného obsahu a ve stejný den u správce daně (Finanční úřad pro hlavní město Prahu) a dožádaného správce daně (Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj) lze jednoduše odůvodnit procesní opatření žalobce s ohledem na to, že konkrétní úkon (soupis movitých věcí) byl proveden na základě dožádání, nikoliv tím, že žalobce neměl dostatečné informace o tom, kdo provádí daňovou exekuci.
27. K tvrzením žalobce, že nemohl zasahovat do protokolu o soupisu věcí, žalovaný uvedl, že z obsahu tohoto protokolu neplynou žádné náznaky potvrzující tato tvrzení. Jelikož

shodnou námitku uplatnil žalobce již v odvolacím řízení, odkázal žalovaný na bod 34 napadeného rozhodnutí, v němž se s obsahově totožnou námitkou vypořádal, přičemž poukázal zejména na absenci jakýchkoliv výhrad jednatele žalobce proti obsahu protokolu o soupisu věcí, na souhlas s obsahem protokolu připojením podpisu a na absenci záznamu o opravě či změně protokolu.

28. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval rovněž na svém závěru, že svědecká výpověď M. V. nebyla způsobilá prokázat včasné podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce u příslušného správce daně, tj. u Finančního úřadu pro hlavní město Prahu. Dodal, že se návrhem na provedení svědecké výpovědi M. V. detailně zabýval v bodech 38 až 40 napadeného rozhodnutí.
29. Podáním ze dne 2. 3. 2023 žalobce sdělil soudu, že žalovaný v době od podání žaloby činí další kroky směřující k exekuci předmětných vozidel, přestože má ve své dispozici pravomocné rozhodnutí civilního soudu o tom, že jejich vlastníkem je žalobce. Žalovaný tak postupuje protiprávně a zjevně v rozporu se základními principy demokratického právního státu s jednoznačným cílem dosáhnout zpeněžení předmětných vozidel v rámci daňové exekuce vedené proti NewOptions. S ohledem na tyto skutečnosti žalobce požádal soud o přednostní projednání věci.
30. Při ústním jednání před soudem konaném dne 20. 4. 2023 žalobce odkázal na žalobu a doplnil, že žalovaný při rozhodování v dané věci jednal v rozporu s články 3 a 23 metodického pokynu Generálního finančního ředitelství č. j. 112/22/7700-30133-051278, který se týká postupu správce daně při vyloučení majetku z daňové exekuce. Článek 3 zmíněného pokynu upravuje poučovací povinnost a článek 23 vydání rozhodnutí správního orgánu *ex officio*. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2023 č. j. 5 Af 2/2021 – 27, v němž soud mj. dovodil, že ochranu vlastnického práva poskytují civilní soudy. Žalovaný při ústním jednání zdůraznil, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím procesní povahy, které bylo vydáno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobcem zmiňovaný metodický pokyn nebyl v době vydání napadeného rozhodnutí účinný. Žalovaný dále uvedl, že je mu známa existence rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věci určovací žaloby týkající se vlastnického práva žalobce k předmětným vozidlům. Dle žalovaného v řízení o určovací žalobě vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 nešlo o typický spor o vlastnictví, kdy každá strana tvrdí, že vlastnické právo náleží právě jí. Společnost NewOptions jakožto žalovaný v tomto řízení před civilním soudem úplně obrátila a začala tvrdit, že vlastníkem předmětných vozidel není. Soud rovněž v řízení blíže nezkoumal, zda souhlasí žalobcem provedené úhrady kupní ceny. Naproti tomu správce daně zjišťoval návaznost jednotlivých dat a plateb a zabýval se komplexem mnoha dalších skutečností, které civilní soud nezjišťoval. Otázka vlastnictví tak nebyla civilním soudem náležitě posouzena a jím vydaný rozsudek nelze brát jako jednoznačný důkaz, že žalobce je vlastníkem předmětných vozidel. Žalovaný v této souvislosti odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2022 č. j. 8 Afs 41/2021 – 38, v němž soud deklaroval, že správce daně nerozhoduje o tom, zda třetí osobě náleží právo nepřipouštějící provedení exekuce.
31. Na otázku soudu, zda tedy správce daně a žalovaný nehodlají v dalším průběhu exekučního řízení respektovat pravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ve věci určovací

žaloby týkající se vlastnického práva žalobce k předmětným vozidlům, žalovaný uvedl, že z důvodů, které již nastínil, správce daně nepovažuje rozsudek civilního soudu za jednoznačný důkaz o vlastnictví žalobce.

32. Žalobce při ústním jednání před soudem navrhl provedení důkazu metodickým pokynem Generálního finančního ředitelství č. j. 112/22/7700-30133-051278 a dále svědecký výslech M. V., který byl přítomen zajištění předmětných vozidel při jejich sepsání a je schopen objasnit též okolnosti týkající se úhrady kupní ceny žalobcem za předmětná vozidla. Soud oba tyto důkazní návrhy zamítl, neboť jejich provedení shledal pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečným. Metodický pokyn Generálního finančního ředitelství č. j. 112/22/7700-30133-051278 byl vydán dne 20. 12. 2022, což znamená, že nebyl součástí skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, z něhož soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Námitka, že postup žalovaného byl v rozporu s tímto metodickým pokynem, byla navíc žalobcem uplatněna opožděně, po marném uplynutí lhůty k rozšíření žalobních bodů (§ 72 odst. 1 ve spojení s § 71 odst. 2 s.ř.s.), neboť poprvé zazněla až při ústním jednání před soudem dne 20. 4. 2023. K takto opožděně uplatněné námitce soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlížet, a je tedy zbytečné ve vztahu k ní provádět jakékoliv dokazování. Výslech svědka M. V. nebylo zapotřebí provádět, protože k závěru o opožděnosti žalobcova návrhu na vyloučení věcí z daňové exekuce lze jednoznačně dospět již na základě posouzení listin, které jsou součástí spisového materiálu. Jak bude podrobněji rozvedeno níže, soud považuje za podstatné, že provedení soupisu byl osobně přítomen jednatel žalobce Ing. J. V., který tak získal detailní vědomosti o průběhu soupisu věcí, jakož i informace potřebné pro kvalifikované podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Okolnosti týkající se úhrady kupní ceny žalobcem za předmětná vozidla jsou pro posouzení opožděnosti žalobcova návrhu na vyloučení věcí z daňové exekuce irelevantní.
33. Při rozhodování o žalobě soud vycházel zejména z této právní úpravy:
34. Podle § 179 odst. 1 daňového řádu po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce.
35. Podle § 179 odst. 2 daňového řádu o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodne správce daně do 30 dnů. Proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Po dobu řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nelze majetek, který je předmětem návrhu, prodat; to neplatí, pokud se jedná o věc, která se rychle kazí.
36. Podle § 179 odst. 4 daňového řádu osoby, které jsou oprávněny podat návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce a které nejsou příjemci exekučního příkazu, mohou své právo uplatnit návrhem u správce daně, který daňovou exekuci nařídil, ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy se o tom, že na jejich majetek byla nařízena daňová exekuce, dozvěděly, nejdéle do

zahájení dražebního jednání; pokud tento majetek není předmětem dražby, tak nejdéle do dne, kdy byla daňová exekuce provedena.

37. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
38. Žalovaný nikterak nepochybil, jestliže se v napadeném rozhodnutí nezabýval odvolacími námitkami žalobce vymezenými shora pod písm. a) až e) a tyto označil za irelevantní. S ohledem na závěr o opožděnosti žalobcova návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, k němuž žalovaný dospěl v průběhu odvolacího řízení a který ve výsledku (provedenou změnou prvostupňového rozhodnutí) vedl k zastavení řízení o tomto návrhu, byly pro rozhodnutí žalovaného podstatné výlučně skutečnosti týkající se zachování či zmeškání patnáctidenní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce zakotvené v § 179 odst. 4 daňového řádu. Veškeré věcné argumenty, které žalobce vtělil do odvolacích námitek vymezených shora pod písm. a) až e) a v nichž dovozuje své vlastnické právo k předmětným vozidlům nepřipouštějící provedení exekuce, s otázkou včasnosti podání návrhu nesouvisí, a proto nebylo důvodu, aby se jimi žalovaný zabýval. Vzhledem k odlišnému náhledu na včasnost žalobcova návrhu žalovaný v dané věci neprováděl věcný přezkum všech odvolacích námitek, jehož se žalobce domáhá v prvním žalobním bodu, a namísto toho přistoupil ke změně prvostupňového rozhodnutí na rozhodnutí procesního charakteru, tj. na rozhodnutí o zastavení řízení. Tento postup žalovaného správního orgánu byl v souladu se zákonem, neboť žalobce návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce vskutku podal opožděně (k tomu viz níže).
39. Žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí plně respektoval závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38, jež se týkají interpretace § 179 odst. 4 daňového řádu, a lze je tudíž plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Nejvyšší správní soud se ve zmíněném rozsudku ztotožnil s kasační námitkou stěžovatele, že *„při posuzování návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce je nutné zkoumat nejdříve dodržení lhůty k podání návrhu, a teprve za podmínky, že návrh byl podán včas, zkoumat „věc samu“, tedy mimo jiné, zda navrhovatel je, anebo není vlastníkem majetku postiženého exekucí. Exekuční orgán při zkoumání dodržení patnáctidenní lhůty podle § 179 odst. 4 daňového řádu vychází z tvrzení navrhovatele, v němž by mělo být uvedeno, jakým způsobem a kdy se o postihu svého majetku exekucí dozvěděl. Toto tvrzení je nutno podrobit ověření, zda je pravdivé, anebo nikoli, a učinit si i na základě případných dalších informací úsudek o včasnosti návrhu. Úsudek si lze zpravidla učinit bez důkladného prověření, zda majetek, jenž byl postižen exekucí, vskutku patří navrhovateli. Závěr o tom, kdy se navrhovatel o postihu majetku dozvěděl, bude obvykle vycházet ze zjištění, kdy se dostatečně konkrétní informace o tom, že majetek, jež navrhovatel považuje za svůj, stal předmětem exekučního postihu, dostala do navrhovatelovy sféry. Naopak prověřování, zda majetek, který byl exekučně postižen, vskutku patří navrhovateli, anebo povinnému, anebo třeba třetí osobě, může vyžadovat důkladnějšího skutkového i právního posouzení, výrazně převyšujícího složitost ověření, kdy se navrhovatel o exekučním postihu sporného majetku dozvěděl. Smyslem a účelem lhůty podle § 179 odst. 4 daňového řádu je podpořit rychlost postupu exekuce a přimět toho, jenž by se domníval, že bez zákonného důvodu je exekučně postihován jeho majetek, aby co nejdříve svoji výhradu relevantním způsobem uplatnil. Zákonným důsledkem otálení dotyčné osoby pak je ztráta její možnosti postup podle uvedeného ustanovení uplatnit a nutnost spoléhat se na to, že její práva budou ochráněna jinými způsoby (zejména ex offo povinností správce daně zkoumat,*

zda vskutku exekučně postihuje majetek povinného, a nikoli majetek jiných osob).“ Nejvyšší správní soud konstatoval, že v dané věci správce daně shledal návrh opožděným z důvodu uplynutí 15denní subjektivní lhůty, a proto řízení zastavil. „Městský soud se tedy měl nejprve zabývat otázkou, zda správce daně správně posoudil včasnost návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Podle toho, jaký závěr by městský soud učinil, by ve věci samé rozhodl. Pokud by návrh byl podán opožděně, nebylo by rozhodnutí žalovaného možno vyčítat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení otázky včasnosti. Prostor pro zkoumání, zda exekucí byl vskutku postižen majetek povinného, a nikoli navrhovatele, by již nebyl dán. Pokud by však městský soud dospěl k závěru, že otázku včasnosti posoudil žalovaný nesprávně, byl by to nutný a dostatečný důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného.“ (podtržení přidáno). Nejvyšší správní soud nad rámec shora uvedeného dodal, že „(s)hledání návrhu opožděným neznamená uzavření možnosti pro navrhovatele činit úkony na ochranu majetku, jež má za svůj. Správce daně má totiž zákonnou povinnost zkoumat, zda neexistují důvody pro vyloučení majetku z daňové exekuce. Pokud by zjistil, že jsou tyto důvody dány, rozhodl by ex officio o vyloučení.“

40. Právě citované závěry Nejvyššího správního soudu potvrzují správnost postupu žalovaného spočívajícího v zastavení řízení o návrhu žalobce na vyloučení majetku z daňové exekuce z důvodu jeho opožděného podání, jakož i to, že vzhledem ke klíčovému zjištění žalovaného o opožděnosti návrhu již nebyl dán prostor pro zkoumání opodstatněnosti odvolacích námitek, v nichž žalobce s poukazem na jemu svědčící vlastnické právo k předmětným vozidlům brojil proti tomu, že exekucí je postihován jeho majetek a nikoliv majetek povinného subjektu. Soud tedy nesdílí žalobcovo přesvědčení, že žalovaný se měl v rámci odvolacího řízení meritorně zabývat jeho argumentací vystavěnou na důvodnosti návrhu na vyloučení předmětných vozidel z daňové exekuce.
41. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zároveň plyne, že i pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je relevantní výlučně otázka, zda žalovaný správně posoudil včasnost návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Na tomto místě nelze než doslova zopakovat slova Nejvyššího správního soudu, že pokud by návrh byl podán opožděně, nebylo by rozhodnutí žalovaného (o zastavení řízení) možno vyčítat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení otázky včasnosti. Prostor pro zkoumání, zda exekucí byl vskutku postižen majetek povinného, a nikoli navrhovatele, by již nebyl dán. Jinak řečeno, i pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí jsou irelevantní námitky, v nichž žalobce rozvíjí důvody, z nichž dovozuje, že právě jemu svědčí vlastnické právo k předmětným vozidlům. Soud se totiž zabýval právě a pouze tím, zda žalovaný nepochybil při posouzení včasnosti žalobcova návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, a z tohoto pohledu nemají tvrzení o vlastnickém právu žalobce k předmětným vozidlům žádný význam.
42. Nedůvodné jsou též námitky uplatněné žalobcem v rámci druhého žalobního bodu. Zmeškání patnáctidenní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce zakotvené v § 179 odst. 4 daňového řádu je bez dalšího důvodem pro zastavení řízení o takovém návrhu. Soudu není zřejmé, z čeho pramení žalobcův názor, že i po marném uplynutí zmíněné subjektivní lhůty správní orgán může a má meritorně rozhodnout o opožděně podaném návrhu. Judikatura správních soudů takovému názoru rozhodně neskýtá oporu, ba naopak jej jednoznačně popírá. Ve shora citovaném rozsudku ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38, v němž Nejvyšší správní soud posuzoval případ, kdy správce

daně zastavil řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce z důvodu zmeškání lhůty pro jeho podání stanovené v § 179 odst. 4 daňového řádu, jmenovaný soud výslovně deklaroval zákonnost takového postupu správce daně těmito slovy: „*Pokud by návrh byl podán opožděně, nebylo by rozhodnutí žalovaného možno vyčítat nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení otázky včasnosti. Prostor pro zkoumání, zda exekucí byl vskutku postižen majetek povinného, a nikoli navrhovatele, by již nebyl dán.*” Pro žalobcem zastávaný názor nehovoří ani závěry, jež Nejvyšší správní soud zaujal v rozsudku ze dne 31. 10. 2016 č. j. 2 Afs 178/2016-23. Jmenovaný soud se v něm zabýval kritérii, která jsou rozhodná pro stanovení počátku běhu zmíněné patnáctidenní subjektivní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, rozhodně však nevyslovil, že by byl správní orgán povinen meritorně projednat i návrh podaný po uplynutí této lhůty. Dokladem nesprávnosti žalobcem zmiňovaného názoru vyjádřeného v komentáři k § 179 daňového řádu, podle něhož zavedení patnáctidenních lhůt pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce postrádá jakýkoliv smysl, je opakovaně citovaný rozsudek ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38, ve kterém Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, co je smyslem zmíněné lhůty („*Smyslem a účelem lhůty podle § 179 odst. 4 daňového řádu je podpořit rychlost postupu exekuce a přimět toho, jenž by se domníval, že bez zákonného důvodu je exekučně postihován jeho majetek, aby co nejdříve svoji výhradu relevantním způsobem uplatnil.*”).

43. Lze shrnout, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí v dostatečném rozsahu zabýval závěry obsaženými v rozhodnutích správních soudů, na která žalobce odkázal, a tyto zcela správně interpretoval. Žalobcovo tvrzení, že žalovaný tyto závěry ignoroval, resp. se s nimi nijak nevyřadil, se tudíž nezakládá na pravdě.
44. Opodstatněné nejsou ani námitky, které jsou obsaženy ve třetím žalobním bodu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí náležitě zabýval otázkou, která je pro posouzení včasnosti žalobcova návrhu na vyloučení majetku z exekuce zásadní, a sice tím, kdy žalobce získal potřebné vědomosti, které mu umožňovaly podání tohoto návrhu, tj. informaci o zahrnutí jeho konkrétního majetku do daňové exekuce, a dále informaci o tom, který konkrétní správce daně daňovou exekuci vede. Za rozhodující v tomto směru žalovaný označil přítomnost jediného společníka a jednatele žalobce Ing. J. V. u soupisu předmětných vozidel do protokolu o soupisu věcí dne 8. 10. 2021, jenž byl proveden dožadným správcem daně, jakož i podpis jmenovaného na protokolu o soupisu věcí a jeho přítomnost u odebrání předmětných vozidel, ke kterému došlo tentýž den, tj. 8. 10. 2021. Soud tomuto závěru žalovaného bez výhrad přisvědčuje. Prostřednictvím protokolu o soupisu věcí (včetně jeho příloh), který jednatel žalobce osobně podepsal na každé straně tohoto protokolu, se do dispozice žalobce dostala nejenom informace o tom, že daňová exekuce je prováděna Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, ale také informace o tom, která konkrétní vozidla byla do exekuce zahrnuta. Zároveň byl žalobce řádně poučen o tom, jakým způsobem a v jaké lhůtě může oprávněná osoba uplatnit právo k sepsané věci, které nepřipouští provedení exekuce (viz poučení obsažené v bodu 10 protokolu o soupisu věcí). Právě datum 8. 10. 2021 je tedy v daném případě určující z hlediska počátku běhu subjektivní patnáctidenní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z exekuce.
45. Na právě uvedeném nemůže nic změnit žalobcem citované prohlášení zástupce NewOptions M. V. zachycené v protokolu o soupisu věcí na str. 4 v bodě 11 („*M. V., jednatel daňového dlužníka tvrdí, že předmětné movité věci nejsou ve vlastnictví předmětného*

DS. Tuto skutečnost je schopen doložit kupními smlouvami.“). Citované prohlášení zástupce NewOptions M. V. se totiž nikterak netýká okamžiku, kdy žalobce získal vědomosti potřebné pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.

46. Skutečnost, že žalobce podal dne 8. 11. 2021 návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce nejen u příslušného správce daně, který exekuci nařídil (Finanční úřad pro hlavní město Praha), ale též u Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, který při soupisu věci vystupoval z pozice dožádaného správce daně, lze vysvětlit buď procesní opatření žalobce, nebo též jeho chaotičností či nepochopením poskytnutých informací. V žádném případě se však nejedná o průkaz toho, že žalobce neměl k dispozici informace potřebné pro kvalifikované podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce. Jak již bylo soudem konstatováno shora, ty mu byly v dostatečné míře poskytnuty prostřednictvím protokolu o soupisu věci.
47. Subjektivní názor žalobce na to, zda je v pořádku (po právu), že je prováděna daňová exekuce, je z hlediska určení počátku běhu subjektivní patnáctidenní lhůty pro podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce bezvýznamný. Dožádaný správce daně provádějící soupis věci nebyl povinen žalobci jakkoliv zdůvodňovat, že daňová exekuce je prováděna v souladu se zákonem. Argumentace žalobce, že o této skutečnosti M. V. a J. V. informovali přímo úřední osoby provádějící daňovou exekuci, a že v rámci provádění daňové exekuce úřední osoba tento stav přímo ověřovala telefonicky s další, pravděpodobně úřední osobou, aniž by to bylo zaznamenáno v protokolu o soupisu věci, je předně zcela nekonkrétní, a nadto krajně nevěrohodná. Pokud jednatel žalobce považoval protokol o soupisu věci za nesprávný či neúplný, mohl vznést návrh na jeho doplnění či výhradu proti jeho obsahu, která by byla jistě zaznamenána pod bodem 11 protokolu, stejně jako se to stalo v případě tvrzení jednatele daňového dlužníka M. V., a dožádaný správce daně by se poté k tomuto návrhu či výhradě vyjádřil v bodě 12 protokolu. Nic takového jednatel žalobce neučinil; namísto toho svým podpisem stvrdil správnost obsahu protokolu o soupisu věci, který mu byl předtím hlasitě přečten (bod 19 protokolu). Právě uvedené zároveň dokládá neopodstatněnost žalobní námitky, že žalobce nemohl zasahovat do protokolu o soupisu věci, aby korigoval vyjádření správce daně, a že ani nemohl podávat námitky proti obsahu tohoto protokolu, případně namítat jeho neúplnost.
48. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl důvody, pro které neprovedl žalobcem navržený výslech svědka M. V. S těmito důvody, které rozhodně nelze označit za zástupné, se soud plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje. Je pravdou, že M. V. byl účasten konání daňové exekuce, jak plyne z protokolu o soupisu věci, a mohl tak popsat průběh soupisu věci a postup dožádaného správce při něm. Účasten téhož děje však byl i jednatel žalobce Ing. J. V., který v důsledku toho rovněž získal detailní vědomosti o průběhu soupisu věci, jakož i informace potřebné pro kvalifikované podání návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce (k tomu viz výše). Za tohoto stavu věci by provádění výslechu svědka M. V. bylo zcela nadbytečné, neboť by nemohlo nijak ovlivnit zjištění žalovaného, že žalobce získal povědomí o těchto informacích již dne 8. 10. 2021, a to prostřednictvím protokolu o soupisu věci.

49. Důvodné nejsou ani námitky uplatněné ve čtvrtém žalobním bodu, v nichž žalobce vytýká žalovanému nesplnění povinnosti rozhodnout *ex officio*. Tyto námitky se totiž naprosto míjí s předmětem řízení v nyní projednávané věci, jímž byl žalobcův *návrh* na vyloučení majetku z daňové exekuce. Řečeno jinými slovy, žalobce v těchto námitkách přehlíží, že řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, nebylo řízením, které by správce daně zahájil *ex officio*, ale řízením, jež inicioval sám žalobce svým návrhem na vyloučení majetku z daňové exekuce. Vzhledem k opožděnosti jím uplatněného návrhu nepřicházelo v úvahu jeho věcné projednání, a žalovanému tudíž nezbylo než řízení o tomto návrhu zastavit.
50. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
51. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
52. Nad rámec nosných důvodů tohoto rozsudku soud uvádí, že je mu z navazujících podání žalobce týkajících se jím uplatněného návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě známo, že žalobce se žalobou u Obvodního soudu pro Prahu 1 domáhal určení vlastnického práva k předmětným vozidlům. V řízení o určovací žalobě, která směřovala proti společnosti NewOptions, vydal Obvodní soud pro Prahu 1 dne 14. 11. 2022 rozsudek, jímž určil, že žalobce je vlastníkem předmětných vozidel. Dle sdělení žalobce nabyl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 14. 12. 2022 č. j. 75 C 68/2022-55 právní moci dne 12. 1. 2023. Existenci tohoto rozsudku soud nemůže zohlednit v řízení o žalobě proti napadenému rozhodnutí, neboť se nejedná o součást skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a nadto zmíněný rozsudek nemůže nijak zvrátit závěr žalovaného o opožděnosti žalobcova návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce, jenž je pro posouzení důvodnosti žaloby klíčový. Soud má nicméně za to, že existence pravomocného určovacího rozsudku ve věci vlastnictví k předmětným vozidlům má zásadní význam pro další postup správce daně v rámci daňové exekuce. Jak již soud zdůraznil v usnesení ze dne 2. 2. 2023 č. j. 15 Af 15/2022 – 47, jímž pro nesplnění zákonem stanovených podmínek zamítl návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, je to výlučně soud v civilním řízení a nikoliv správce daně, kdo s konečnou platností rozhoduje o vlastnickém právu žalobce k určité věci. Stejný závěr ostatně nepřimo vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2022 č. j. 8 Afs 41/2021 – 38, na který poukázal žalovaný při ústním jednání před soudem. V něm totiž jmenovaný soud dovodil, že to není ani správce daně, ani správní soud, kdo autoritativně rozhoduje o tom, zda třetí osoba odlišná od daňového dlužníka, proti kterému exekuce směřuje, má nebo nemá právo nepřipouštějící provedení exekuce. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „(s)právce daně je povinen zahájit řízení o vyloučení majetku, zjistí-li existenci práva k tomuto majetku, které nepřipouští provedení exekuce. V rámci tohoto řízení správce daně proto autoritativně nerozhoduje o tom, zda třetí osobě náleží právo k majetku, které nepřipouští provedení exekuce, nýbrž rozhoduje pouze o vyloučení majetku z daňové exekuce z důvodu, aby byla daňová exekuce vedena v souladu s daňovým řádem. Předmětem řízení tak je přípustnost vedení exekuce na určitý majetek, nikoliv vztah vyplývající ze soukromého práva, jak mylně namítá stěžovatelka. Nařídil-li by totiž správce daně exekuci na majetek, ke kterému má třetí osoba právo nepřipouštějící

provedení exekuce, porušil by § 179 odst. 1 daňového řádu, který tento postup vylučuje. Otázku existence práva nepřipouštějícího provedení exekuce si proto správce daně posuzuje toliko jako předběžnou otázku podle § 99 odst. 1 daňového řádu, jejíž řešení je nezbytné pro vyjasnění, zda je možné na daný majetek vést exekuci. Rozhodnutím o vyloučení či nevyloučení majetku z daňové exekuce však není zakládán, měněn nebo rušen soukromoprávní vztah. Správce daně proto nerozhodoval o vlastnickém právu k automobilu, jak stěžovatelka chybně namítá, nýbrž o tom, zda je možné na automobil vést daňovou exekuci. V další části téhož rozsudku pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „..... je dána pravomoc soudů ve správním soudnictví podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. k projednání žaloby proti rozhodnutí o nevyloučení majetku z daňové exekuce a k rozhodnutí o ní. Správní soud pak nerozhoduje o tom, zda žalobce má nebo nemá právo nepřipouštějící provedení exekuce, nýbrž rozhoduje o zákonnosti rozhodnutí o nevyloučení majetku z daňové exekuce. V rámci posouzení důvodnosti žaloby si pak soud může pouze učinit úsudek podle § 52 odst. 2 s. ř. s. o tom, zda žalobci takové právo svědčí, respektive, zda existenci práva žalobce náležitě prokázal...” (podtržení přidáno)

53. Nelze jakkoliv pochybovat o tom, že existuje orgán veřejné moci, do jehož pravomoci náleží autoritativně rozhodnout o sporné otázce, zda určité osobě svědčí vlastnické právo ke konkrétní věci. Tímto orgánem je právě civilní soud. Jím vydaný pravomocný rozsudek, kterým bylo určeno, že žalobce je vlastníkem předmětných vozidel, by proto měl správce daně v rámci daňové exekuce vedené proti NewOptions z úřední povinnosti zohlednit jako jednoznačný důkaz toho, že žalobci svědčí právo k tomuto majetku nepřipouštějící provedení exekuce. Jak žalovaný sám podotkl ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, i po vydání napadeného rozhodnutí je zákonnou povinností správce daně zabývat se mj. otázkou, zda neexistují důvody pro vyloučení majetku z daňové exekuce. Totéž ostatně plyne i z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2019, č. j. 2 Afs 26/2018-38, z něhož žalovaný při rozhodování v nyní projednávané věci vycházel. I v něm soud konstatoval, že „(s)právce daně má totiž zákonnou povinnost zkoumat, zda neexistují důvody pro vyloučení majetku z daňové exekuce. Pokud by zjistil, že jsou tyto důvody dány, rozhodl by ex officio o vyloučení.”
54. Podle § 99 odst. 1 věty první daňového řádu vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán veřejné moci, je správce daně takovým rozhodnutím vázán. Správce daně proto nemůže pravomocný určovací rozsudek o žalobcově vlastnickém právu k předmětným vozidlům na základě vlastních pochybností o jeho kvalitách ignorovat a v rozporu s ním nadále trvat na tom, že žalobci vlastnické právo k předmětným vozidlům nespovídá. V souladu s § 179 odst. 1 daňového řádu by za dané situace měl z moci úřední vydat rozhodnutí, jímž tento majetek vyloučí z daňové exekuce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 20. dubna 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu